

har læst i et Avisreferat — jeg ved nok, at den højtærede Justitsminister betvivler, at et saadant kan være rigtigt, hvad jeg imidlertid gaar ud fra, at det var —, at han ikke kunde hekse. Ganske vist holdt hans Virksomhed Priserne nede et Par Dage, til Landstingsvalget var overstaaet, og man havde taget de Stemmer, man kunde faa ved at kalde det konservative Parti — der for øvrigt i Modsætning til Socialdemokratiet ikke driver Brødfabrikker — for Brødfordyrere. Det, at man et Par Dage holder Prisen nede, kan vel ikke kaldes for Hekseri, det var vel noget, man højst kunde kalde for Behændighed. For øvrigt skulde man ikke mene efter alt det, der har været skrevet om de høje Priser paa Brød, at det var nødvendigt at kunne hekse for at sælge det billigere. Jeg har imidlertid ingen Mulighed for at bedømme, om Priserne paa Brødet har været for høje. Det mener jeg ikke, der er mange udenfor de sagkyndiges Kreds paa dette Omraade, der er i Stand til. Jeg ved, at i den Tid, Brødpriserne blev forhøjet, steg Rug- og Hvedepriserne overordentlig stærkt, og hvis Priserne derfor ikke tidligere havde været for høje, maatte de forhøjes. Men for at klare, om de hidtil havde været for høje, vilde det dog være særdeles vejledende at faa Lejlighed til at se „Arbejdernes Fællesbageri“s sidste Regnskab, der saa vidt mig bekendt i Modsætning til tidligere Aar ikke har været offentliggjort. Jeg ved ikke af hvilken Grund, men er det, fordi „Arbejdernes Fællesbageri“ i det Aar har haft en ganske ublu Fortjeneste, saa synes jeg, at Forbrugerne har Krav paa at vide det. Har Fortjeningen været rimelig, har de private Brødfabrikker Krav paa, at Sagen oplyses, saa de ikke angribes paa et falsk Grundlag. Den højtærede Minister vil derfor i høj Grad klare Sagen ved at foranledige, at dette Regnskab fremlægges.

Den højtærede Finansminister har ogsaa fortalt os, at han heller ikke kunde hekse og paa den Maade betale vor Statsgæld, og at han derfor maatte udbede sig for 100 Mill. Kr. nye Skatter, om hvilke vi ikke ved andet end, at de skal hvile paa de Skuldre, som kan bære dem. Nu er man vel fra alle Sider enig om, at Skatterne bør hvile paa de Skuldre, der kan bære dem, men det er jo muligt, at man, naar disse Ord lyder fra Finansministerens Mund, faar en Følelse af, at der ikke vil blive mange socialdemokratiske Skuldre mellem dem, der skal bære. Og jeg tror derfor, at det vil blive noget i Retning af Hekseri for Ministeren at faa

disse store og antagelig ensidige Skatter gennemført. Og selv om det vilde være muligt for Ministeren, kunde det dog være, at Ministeren vilde komme til at fortryde det og sande det gamle Ord, at strenge Herrer regerer ikke længe, for det danske Erhvervsliv vil ikke uden stor Skade kunne taale en Fordobling af de i Forvejen alt for store direkte Skatter. Man kommer fra alle Sider til at lukke Øjnene op for, at Opsparingen i Danmark i de sidste 25 Aar har været for ringe i Forhold til Kapitalbehovet, og at Nedgangens Begyndelse falder sammen med Overgangen til den direkte Beskatning til Staten og den stærke Udvikling af den sociale Lovgivning. For den sociale Lovgivnings Vedkommende vil jeg nu vende mig til den højtærede Socialminister, der jo er en saare veltalende og fantasifuld Mand, der formelig svulmer af Begejstring, naar han taler om Udvidelse af den sociale Lovgivning; men man har ogsaa det Indtryk, at Ministeren i sin Begejstring drømmer sig hen i en Verden, hvor man ikke behøver at spørge, hvor Pengene skal komme fra, og dog vil det i den kommende Tid blive et meget vigtigt Spørgsmaal.

Jeg tror imidlertid ikke, at det er Størrelsen af det Beløb, der aarlig bruges af Stat og Kommune, der er det mest afgørende; det vil ikke være det, der fører til, at en Omordning af vor sociale Lovgivning inden længe maa tages under den alvorligste Overvejelse, men det, at den sociale Forsorg i den ene Del af Befolkningen svækker Lysten til Opsparing og i den anden Del Evnen. Det er denne Lovgivnings svageste Side, at Samfundet siger til store Kredse af Folket, at de ikke behøver at tænke paa at sikre deres Fremtid økonomisk, for det er Samfundets Pligt at gøre det. Det har i vide Kredse af de Befolkningslag, som tidligere gerne vilde være med til at foretage den for Samfundet saa nødvendige Opsparing, ført til, at man næsten har mistet Lysten dertil, samtidig med, at man for at opretholde den sociale Lovgivning har maattet lægge saa store Skatter paa en mindre Del af Befolkningen, at denne har mistet en stor Del af Evnen til Opsparing. Det er en af det nuværende Regeringspartis største Fejl, at det i saa høj Grad har kæmpet sig frem ved at sige til sine Vælgere, at de intet kan spare, og at de ingen Byrder kan bære. Det er urigtigt, fordi de samme Befolkningslag under langt ringere økonomiske Forhold tidligere besørgede en stor Del af Landets Opsparing, men det er